

o přestupek, z něhož je stěžovatel viněn. Podle toho je rozsudek v na-
značeném směru stížen vadou nejasnosti podle § 281, čís. 5 tr. ř., stíž-
ností zřetelným poukazem vytýkanou.

Čís. 4907.

Aby při spolupachatelství na loupeži kvalifikované podle § 349 odst. 2 tr. zák. byl za úmyslné zabití člověka podle tohoto přísnějšího ustanovení zodpověden i ten spolupachatel, jenž nevykonal smrtící čin, je třeba, aby i on měl úmysl zabít člověka, aneb, aby po jeho zabití jiným spolupachatelem pokračoval v loupeži, ač mu bylo známo, že poškozený byl jiným spolupachatelem již usmrčen; jinak zodpovídá jen za prostou loupež podle § 344 tr. zák.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1934, Zm IV 615/33.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti F. S. a spol., ob-
žalovaným pro zločin loupeže a j., na základě veřejného líčení násled-
kem zmateční stížnosti obhájců obžalovaných F. S. a M. M., vynesl
r o z s u d e k, jímž mimo jiné z úřední povinnosti z důvodu zmatku po-
dle § 385 čís. 1 b) tr. ř. zrušil rozsudek prvního soudu ve výroku o kva-
lifikaci pokusu zločinu loupeže, spáchaného obžalovaným M. M., najmě
pokud tento čin byl podřaděn též pod ustanovení posl. odst. § 349 tr.
zák., a tuto poslední kvalifikaci pominul.

Z d ů v o d ů:

Nejvyšší soud, přezkoumáváje tuto trestní věc, se přesvědčil, že roz-
sudek porotního soudu, pokud se týče kvalifikace pokusu zločinu lou-
peže, spáchaného obžalovaným M. M., je dotčen zmatkem podle § 385
čí. 1 b) tr. ř., kterého dlužno dbáti z úřední povinnosti ve smyslu posl.
odst. cit. §, neboť zmatek byl v neprospěch obžalovaného. Pokus zlo-
činu loupeže, spáchaný tímto obžalovaným ve společnosti obžalovaného
F. S., byl prvním soudem kvalifikován u obou obžalovaných podle §§ 65,
344 a 349 posl. odst. tr. zák. Tato kvalifikace je, pokud jde o obžalova-
ného F. S., správná, neboť tento při pokusu loupeže úmyslně usmrtil
I. B. Pokud však jde o obžalovaného M. M., dlužno uvážit toto:

Skutková podstata zločinu loupeže podle posl. odst. § 349 tr. zák.
jest složena ze skutkových podstat loupeže a úmyslného zabití člověka.
Proto, aby v případě spolupachatelství na zločinu loupeže byl zodpo-
vědný podle přísnějšího ustanovení posl. odst. § 349 tr. zák. — totiž
zodpovědný též za úmyslné zabití — i ten spolupachatel, jenž sám ne-
vykonal smrtící čin, je ve smyslu §§ 70, 75 a 82 odst. 1 tr. zák. zapo-
třebí, by i on měl úmysl směřující k zabití člověka, anebo aby po prove-
deném zabití, spáchaném jiným spolupachatelem, pokračoval v loupežné
činnosti ještě dále, když mu bylo již známo, že poškozený byl jiným
spolupachatelem usmrčen. Jinak odpovídá pouze podle § 344 tr. zák.
Podle skutkových zjištění, učiněných porotou v kladných odpovědích na
skutkové otázky, týkající se pokusu zločinu loupeže, spáchaného na po-

škozeném I. B., nelze však uznati, že by i obžalovaný M. M., jenž popíral úmysl směřující k usmrcení člověka, takovýto úmysl měl. Podle těchto zjištění dohodl se obžalovaný M. M. s obžalovaným F. S. na přepadení a oloupení lidí jdoucích na trh, k čemuž se obžalovaný M. M. ozbrojil bodlem a jeho společník F. S. puškou. Když se po silnici přiblížil I. B. s bratry, spolupachatel F. S. vyzval je, aby se zastavili a vystřelil jednu ránu z pušky, a b y j e z a s t r a š i l. Pak přiběhl s obžalovaným M. M. k zastavivším se osobám, vyzval obžalovaného M. M., aby je prohlédl, mají-li peníze, a sám držel namířenou puškou dva z těchto mužů v šachu. Obžalovaný M. M., jsa ozbrojen bodlem, přiskočil k I. B., chtěje ho obrati o peníze. Napadený se však bránil a M. M. zranil na ruce. Nato spoluobžalovaný F. S. s e r o z h o d l I. B. u s m r t i t i, což vykonal, střeliv ho z pušky do břicha. Potom oba spolupachatelé utekli, aniž dokončili zamýšlenou loupež. Z toho plyne, že nebylo zjištěno, že by se pachatelé byli předem výslovně umluvili na zabití. Naopak z uvedených zjištění dlužno usuzovati, že ani obžalovaný F. S. neměl předem pojatého úmyslu na zabití, neboť po prvé vystřelil jen za tím účelem, aby přepadené osoby zastrašil. Porotci výslovně zjistili, že spoluobžalovaný F. S. teprve v posledním okamžiku, kdy napadený I. B. se bránil a M. M. zranil na ruce, se rozhodl I. B. usmrtiti. Nebylo zjištěno, že obžalovaný M. M. projevil s tímto poslednějším činem spoluobžalovaného F. S. souhlas, ani jinak nelze z jeho zjištěného jednání usuzovati, že by i jeho úmysl směřoval k zabití člověka. Naopak proti takovémuto závěru svědčí nejen to, že obžalovaný M. M., ačkoliv byl ozbrojen bodlem, tohoto nepoužil, nýbrž i to, že obžalovaný M. po tom, když I. B. byl F. S.-ou usmrcen, nepokračoval ve spáchání loupeže, nýbrž utekl, ačkoliv se nemusel obávat odporu, neboť oba bratři zabitého utekli. Ani výrokem poroty nebylo vysloveno, že obžalovaný M. M. byl spolupachatelem úmyslného usmrcení člověka, nýbrž bylo pouze vysloveno, že s loupeží M. M. bylo spácháno úmyslné usmrcení člověka, což vyjadřuje, že spolupachatel při loupeži úmyslně zabil člověka. Poněvadž podle toho úmysl obžalovaného M. M. nesměřoval k usmrcení člověka, nýbrž pouze k provedení prosté loupeže podle § 344 tr. zák., měl býti jeho čin podřaděn pouze pod ustanovení §§ 65 a 344 tr. zák. Tím, že bylo použito též přísnější kvalifikace posl. odst. § 349 tr. zák., byl zaviněn v jeho neprospěch zmatek podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. Proto bylo na základě 1. odst. § 33 por. nov. zrušiti rozsudek prvního soudu ve výroku o kvalifikaci trestného činu, spáchaného obžalovaným M. M. na škodu I. B., a kvalifikovati tento čin pouze jako pokus prosté loupeže podle §§ 65 a 344 tr. zák.

Čís. 4908.

Otázka, či sa podaril dôkaz pravdy alebo aspoň pravdepodobnosti, je otázkou právnou, ktorú má preskúmať najvyšší súd s hľadiska dôvodu zmätočnosti podľa § 385 čís. 1 c) tr. p. srovnaním skutočností, zistených nižším súdom na základe prevedeného dokazovania, s tvrdeniami, ktoré boli predmetom obžaloby.

(Rozh. zo dňa 23. januára 1934, Zm IV 579/33.)